

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΟΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 16)



ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 363

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

## ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Π ρ ό ς  
τὸν Ἐξοχώτατον Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως  
κ. Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν

Ἐξοχώτατε,

Δὲν σᾶς εἶναι ἄγνωστον τὸ παλαιομερολογιακόν, ὡς θέμα τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τέσσαρας δεκαετίαι τώρα ἀπασχολεῖ τὸν ὀρθόδοξον χῶρον. Καὶ τὸν ἀπασχολεῖ διότι ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἐδημιούργησαν μετὰ τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ κρατοῦν ἀνοικτὸν μετὰ τὰς διώξεις ἐναντίον μας.

Καὶ ὅμως τὸ παλαιομερολογιακόν ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ. Τοῦτο εἶναι ἰσχυρὰ ἀπόδειξις ὅτι ἔχει βαθεῖας ρίζας εἰς τὸ γόνιμον ὑπέδαφος τῆς θρησκευτικῆς ψυχῆς. Τὰ ἀνεδαφικά καὶ ἀσήμαντα προβλήματα διαρκοῦν ὅσον καὶ τὰ ῥόδα. Ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον θνησιγενῆ. Ἐδῶ ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Ἡ τροχοπέδη τῶν διωγμῶν, τῶν συλλήψεων καὶ τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως τῶν μυστηρίων δὲν ἔπαρκει διὰ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ συγκλονιστικὸν βίωμα τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰς παραδόσεις.

Βεβαίως ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία μετὰ τὰ πιεστικά μέτρα δρέπει μόνον τὴν ὀργὴν τῶν παλαιομερολογιτῶν. Ἡ κατάσταση δὲς ὅμως ὑπὲρ βῆ τα ὅρια τοῦ παραδεκτοῦ. Τὰς ἡμέρας αὐτάς γίνεται ἀπόπειρα στραγγαλισμοῦ καὶ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς ἐλευθερίας μας.

Δι' αὐτὸ σήμερον προσφεύγομεν εἰς τὴν ἡμετέραν ἐξοχήτητα. Ὅχι διότι δὲν φειδόμεθα τοῦ χρόνου σας. Ἀπεναντίας γνωρίζομεν τὰς τεραστίαις εὐθύναις τῆς θέσεώς σας.

Ἡ προσφυγὴ ὅμως αὕτη εἶναι τὸ πικρὸν συμπέρασμα, ὅπερ ἀπεκομίσσαμε ἐκ τῶν μέχρι σήμερον ἐνεργειῶν μας πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τῆς πολιτείας. Οὐδεὶς ἐπέβαλε λύσιν εἰς τὸ φλογερὸν θέμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας μας.

Ἐκτὸς ἂν λύσις θεωρῆται τὸ ἀνελεύθερον καὶ διωκτικὸν πνεῦμα, μετὰ τὸ ὁποῖον μᾶς μεταχειρίζονται.

Ὑμεῖς γνωρίζετε κάλλιον παντὸς ἄλλου ὅτι δὲν καταργεῖται ἡ ὑπαρξὶς τῶν προβλημάτων μετὰ τὴν ἀρνήσιν νὰ τὰ ἀντιμετωπίσωμεν. Μέχρι σήμερον δὲ εἰς τὸ παλαιομερολογιακόν ἐπρυτάνευσεν ἡ τακτικὴ τῆς στρουθοκαμήλου. Ἡ προχειρότης καὶ ἡ ἀνευθυνολογία γύρω ἀπὸ ἓν πρόβλημα ποὺ συγκινεῖ ἓν ἑκατομμύριον Ἑλλήνων ὡδήγησεν εἰς ἀδιέξοδον.

Ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον αὐτὸ ἀναπηδᾷ ἡ ἀνάγκη τῆς προσωπικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ Ὑμᾶς. Τοῦτο ἄλλωστε ἐμπίπτει ἐντὸς τῶν ἀρμοδιοτήτων Σας.

Τὸ προεδρικὸν ἀξίωμα ἐπιβάλλει εἰς Ὑμᾶς τὴν κατανόησιν τοῦ ἐνδιαφέροντος πρὸς ἅπαντα τὰ προβλήματα τῆς ἐλληνικῆς ζωῆς. Ποῖος δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἀξίζει ὀλιγωτέρας προσοχῆς ἓν πνευματικὸν ζήτημα ἀπὸ ἓν ὀλικόν; Ὑμεῖς πρῶτος ἐπικαλεῖσθε συχνάκις τὸ πνευματικὸν ὑπόβαθρον τῆς φυλῆς. Τὸ ὑπόβαθρον τοῦ ἰδεαλισμοῦ, τὸ ὁποῖον στηρίζει τὴν καθεστηκυῖαν τάξιν τοῦ ἔθνους μας. Ἄνευ αὐτοῦ Κύριος οἶδεν εἰς ποίας ἐρεβώδεις τύχας θὰ εἴχομεν ἐμπακεῖ. Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνον ζῆσται ἄνθρωπος. Εἶναι δὲ εὐτύχημα διὰ τὸ Ἔθνος τὸ ὅτι Ὑμεῖς εἰσθε ἀπηλλαγμένοι τῆς μυωπίας ἐκείνης, ἥτις βλέπει μόνον τὰ ὀλικά καὶ ἀγνοεῖ τὰ πνευματικά καὶ θεμελιώδη προβλήματα. Ἡ θέσις αὕτη Σας καθιστᾷ φίλον τῶν πολυαρίθμων παλαιομερολογιτῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ὑμεῖς δὲ πρέπει νὰ γνωρίζητε καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἰδικῆς μας προσηλώσεως εἰς τὴν πολι-

τελαν της παρούσης Κυβερνήσεως.

Εἰς τὴν στάσιν μας αὐτὴν οὐδεὶς καιροσκοπισμὸς ἐμφωλεύει. Εἶναι πηγαία ἐκδήλωσις ἐνὸς τεραστίου τμήματος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τμήματος συντηρητικοῦ ὄχι μόνον εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἀλλὰ καὶ τὰς κοινωνικὰς του πεποιθήσεις. Ἀποκρούει καὶ καταπολεμεῖ τὰς ἐπαναστάσεις. Συνδέεται μὲ τὸν ὁμῶς ἰσχυρὸν τῶν παροδόσεων τοῦ ἔθνους, ὅπως διεμορφώθησαν ἐν τῇ συζυγίᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ χριστιανικοῦ ἰδεώδους.

Ἀποτελεῖ δὲ ἀχαρακτήριστον ἀνακολουθίαν ἡ τακτικὴ νὰ ἐπαινῶνται οἱ παλααιοημερολογίται ὡς ἐθνικοφρονες πολῖται, νὰ διώκωνται ὅμως ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ τεθῇ τέρμα εἰς αὐτὴν τὴν προσβλητικὴν διὰ τὸ ἔθνος μας ἀντινομίαν.

Κύριε Πρόεδρε,

Ἰδοὺ ἡ ἀνάγκη ποὺ ὑπαγορεύει τὴν προσφυγὴν εἰς Ὑμᾶς. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἂν ἐκτυλίξωμεν ἐνώπιον Ὑμῶν τὸ τραγικὸν ἀδιέξοδον εἰς ὃ ἔχομεν περιέλθει, θὰ προκαλέσωμεν τὴν ἐξέγερσιν τῆς συνειδήσεώς Σας. Ἐπειδὴ δὲ Ὑμεῖς εἰσθε ὁ μόνος ὅστις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν θρησκευτικὴν κακοδαιμονίαν τοῦ τόπου μας, διὰ τὸν ἐξευτελιστικὸν διωγμὸν τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεώς μας, εἰσθε καὶ ὁ μόνος ποὺ ἔχετε τὴν δύναμιν νὰ θέσητε ἐν τέρμα εἰς τὸν κατήφορον. Δὲν στρεφόμεθα ἐναντίον τινός. Οὐδεμίᾳ ὁμῶς φιλίᾳ θὰ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ μὴ ζητῶμεν τὴν ἐλευθερίαν μας.

Ἐλεύθεροι ὄντες νὰ θρησκευόμεθα οὐδένα ἀπειλοῦμεν.

Δέσμοι ὅμως καὶ διωκόμενοι θὰ πράξωμεν τὸ πᾶν διὰ ν' ἀποτινάξωμεν τὸν ἐπαχθὴ καταναγκασμὸν.

Ὁ κίνδυνος δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν παροχὴν ἐλευθερίας ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἄρσιν της. Οἱ παλααιοημερολογίται ἄλλωστε ὑπάρχουν *de facto*.

Ἡ θρησκευτικὴ ἰσοτιμία τῶν δὲν δημιουργεῖ νέαν κατὰστασιν ἀλλ' ἀπλῶς ἀναγνωρίζει τὴν ὑπάρχουσαν.

Κύριε Πρόεδρε

Ἡ προσωπικὴ σας πολιτεία ἀπέδειξε ὅτι γνωρίζετε νὰ πορεύεσθε μὲ μεγάλους διασκελισμούς. Αὐτὸ ζητοῦμεν καὶ ἡμεῖς. Μόνον εἰς κυβερνήτης ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὴν μικροφυξίαν, ρηξικέλευθος καὶ ρέκτης ἡμπορεῖ νὰ κόψῃ τὸν γόρδιον μὲ τὸ ξίφος.

Τὸ μυριόστομον αἶτημα τῶν παλααιοημερολογιτῶν τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶναι μία συνάντησις μὲ τὴν ὑμετέραν ἐξοχότητα. Ἡ ἠθικὴ βαρύτης ἐνὸς ὁλοκλήρου κόσμου θρησκευομένου καὶ ἐθνοφελοῦς πιστεύομένου ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀξιῶσιν τὴν ἡμετέραν ἀκρόασιν.

Ὅταν ἄλλωστε εὐρίσκετε χρόνον διὰ νὰ ἐγκύψητε εἰς ἅπαντα τὰ πολυποίκιλα ἑλληνικὰ προβλήματα καὶ νὰ δώσητε μίαν λύσιν εἰς αὐτά, εἶναι ἀπίθανον νὰ μὴ ἀνήκῃ καὶ εἰς ἡμᾶς ὁ ἐλάχιστος χρόνος μιᾶς προσωπικῆς συναντήσεως.

Εἰς ἐπίβουλος θρόλος σας παρουσιάζει ὡς

ἀθέατον καὶ ἀπροσπέλαστον. Ἡμεῖς ἀποκρούομεν τὸν μειωτικὸν αὐτόν, διὰ τὸ πρόσωπόν σας, χαρακτηρισμόν.

Τοῦτο πράττουνοί ἀδιάφοροι διὰ τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ τῶν κυβερνήται.

Ὑμεῖς ὅμως εὐρίσκεσθε εἰς τὸν ἀντίποδα τῆς νοοτροπίας αὐτῆς.

Δι' αὐτὸ καὶ ἀνσμένομεν μετὰ βεβαιότητος πρόσκλησιν σας. Βεβαιωθείτε δι' ἄλλην μίαν φορὰν ὅτι δὲν ὑπερτονίζομεν τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως. Ἡ ὑποβόσκουσαν ἀγανάκτησιν τῶν παλααιοημερολογιτῶν ὀγκοῦται ὡς συσσωρευομένη καταίγλις. Σεῖς δέ, ὅστις γνωρίζετε πόσον κακὸς σύμβουλος τοῦ λαοῦ εἶναι ἡ ἀπόγνωσις καὶ πόσον συγκλονιστικὸν εἶναι τὸ κακοποιούμενον θρησκευτικὸν βῶμα αὐτοῦ, δὲν θὰ παρίδητε τὴν ἐκκλησίαν ταύτην.

Ἀναμένοντες ἐναγωνίως τὴν πρόσκλησιν σας

Διατελοῦμεν

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Ὁ Πρόεδρος

Γεώργ. Κόττης

Ὁ Γραμματεὺς

Κων. Σιδέρης

*Μαργαρίται τῆς Χριστιανικῆς Κατηχήσεως.*

## Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Νὰ προσέχης, παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ νὰ μὴ λησμονῇς ὅτι θὰ ἐγερθῇς ἐκ νεκρῶν μαζί μ' αὐτὸ διὰ νὰ κριθῇς. Ἐάν δὲ ἔχῃ φωλιάσει μέσα σου κόποιον εἶδος δυσπιστίας, ὅτι δῆθεν εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβῇ αὐτό, σκέψου μόνος σου αὐτὰ ποὺ δὲν φαίνονται.

Διότι σὺ ὁ ἴδιος, πές μου, σκέφθηκες ποὺ ἦσουν πρὸ ἑκατὸν ἢ περισσοτέρων ἔτων; Ἀπὸ ποῖα ἀσήμεαντο καὶ τιποτένια ἔφθασες σὲ τόσο μεγάλη ἡλικία ὡραιότητα καὶ ἀξία; Συνέπως ἔκεινος ποὺ ὠδήγησε κάτι ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία εἰς τὴν ὑπαρξιν δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀναστήσῃ πάλιν τὴν ὑπαρξιν ποὺ ἐνίκηθη ἀπὸ τὸν σωματικὸν θάνατον; Αὐτὸς ποὺ ἀνασταίνει πρὸς χάριν μας τὸν σῖτον, ὁ ὁποῖος σπείρεται νεκρωμένος κατ' ἔτος, θὰ δυσκολευθῇ ν' ἀναστήσῃ αὐτοὺς χάριν τῶν ὁποίων ἀνέστη; Κύτταξε πῶς ἔχει καθορίσει ν' ἀνασταίνει τὰ δένδρα μετὰ ἀπὸ παραμονὴν τόσων μηνῶν κατὰ τὸν χειμῶνα ὡς ἄκαρπα καὶ ἄφυλλα.

Δὲν εἶναι φυσικὸν ἡμεῖς νὰ ἀναζητήσωμεν μὲ μεγαλυτέρα εὐκολία; Ἡ ράβδος τοῦ Μωϋσέως μετεβλήθη μὲ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ εἰς ὄφιν.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ θ' ἀποθάνῃ δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀποκατασταθῇ; Μὴ δίδεις σημασίαν εἰς ὅσους λέγουν ὅτι δὲν ἐγείρεται αὐτὸ τὸ σῶμα. Διότι ἐγείρεται. Καὶ μάρτυς εἶναι ὁ Ἡσαΐας ὁ ὁποῖος λέγει: «*Ἀναστήσονται νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις*». Ὁ δὲ προφήτης Δανιὴλ λέγει: «*Πολλοὶ τῶν ἐν γῆς σώματα καθευδόντων ἀναστήσονται οὗτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ οὗτοι εἰς αἰσχύνην αἰώνιον*». Ἀλλὰ ἐνῶ, ἡ μὲν ἀνάστασις τῶν σωμάτων θὰ εἶναι γενικὴ ἡ φύσις ὅμως τῆς ἀναστάσεως θὰ εἶναι



## Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Υπό του Όσιολ. **ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ** μοναχού

### Περὶ ἀρχόντων ἀσεβῶν

Ὁ μέγας τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Ἱεροκῆρυξ καὶ Διδάσκαλος Κωνσταντῖνος Οἰκονόμου ὁ ἐξ Οἰκονόμων, ἐν τῇ Ἑρμηνείᾳ τοῦ πρώτου Ψαλμοῦ τοῦ Ψαλτήριου, τὸν λόγον ποιούμενος περὶ Ἀρχόντων καὶ Κυβερνητῶν, λέγει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἀλλοίμονον εἰς τὴν πλῆθειν ἐκείνην, ὅπου γίνονται Κυβερνῆται καὶ νομοθετοῦν ἄνθρωποι ἀλλόφρονες καὶ ἀλλόθρησκοι, μήτε τὸν ἥδικόν καὶ φυσικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔθνους κατανοήσαντες, μήτε τὴν θρησκείαν παρατηρήσαντες ἀκριβῶς καὶ ἐσκεμμένως, μήτ' αὐτοὶ ἴσως ἔχοντες εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐγκαταραγμένους τοῦ Θεοῦ Νόμου τὰς ἐντολάς, μηδὲ τὸ φιλοδίκαιον καὶ φιλόανθρωπον καὶ φιλάγαθον καὶ μισοπόνηρον ἦθος, ἅτινα συγκροτοῦσι τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας τὸν χαρακτῆρα!»

Οὐαὶ εἰ ἐκεῖνο τῶν εὐσεβῶν τὸ πολίτευμα, ὅπου ὁ Νομοθέτης τοὺς μὲν ἱερούς καὶ πατέρας θεσμούς, ἐντός τῶν ὁποίων ἔχει ἀνατραφεῖ τὸ ἔθνος, ἢ πολλοὺς ἢ ὀλίγους, ἀκυρώσας ὡς ἀρχαίους, ἀποθέσῃ κατὰ μέρος ὡς ἀχρήστους, καθὼς ἀποθησαυρίζουσιν εἰς τὰ Μουσεῖα τὰ τῆς ἀρχαιότητος ἐρεῖπια πρὸς μόνην σπουδὴν τῶν ἀρχαιολόγων, αὐτὸς δὲ (ὁ Νομοθέτης) μεταφέρει ξένους νόμους, παρ' ἄλλων δανεισάμενος ἔθνων διαφερόντων καὶ κατὰ τὴν χώραν, καὶ κατὰ τὸ θρησκευμα, καὶ κατὰ τὸν χαρακτῆρα νόμους εἰς ἐκεῖνα τὰ ἔθνη ἴσως μόνον ἰδιώζοντας, εἰς δὲ τὴν πολιτείαν τὴν ὀρθόδοξον τὴν ὁποίαν εἰσάγονται, ὅλως διόλου ἀγνώστους καὶ ἀλλοτρίους.

Τοιοῦτοι νόμοι ξένοι καὶ ἀσύμφυλοι (ἀνάρμοστοι)

ἢ ἰδίᾳ εἰς ὅλους.

Ὅλοι μὲν θὰ λάβουν τὰ σώματα ἀλλὰ ὅχι ὁμοίως ὅλοι. Διότι οἱ μὲν δίκαιοι θὰ τὰ λάβουν διὰ τὴν συγκαταλεχθὲν αἰώνως εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀγγέλων οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ διὰ τὴν ὑποστοῇ τὴν αἰώνιαν τιμωρίαν τῶν ἁμαρτημάτων τους».

Κατήχησις Κυρίλλου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων.

### ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται διὰ πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν **ΜΟΝΟΝ**, πρὸς τὸν Ταμιᾶν Ἀρχιμ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ**, ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

μεταφυτευθέντες ἀκριβῶς ἀπὸ ἄλλης εἰς ἄλλην διαφέρουσιν κοινωνίαν, καὶ ἀντιφερόμενοι μάλιστα πρὸς τὰ Πάτρια νόμιμα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ τῆς θρησκείας καὶ τὰς τάξεις τὰς ἱεροπρεπῶς καὶ εὐαγῶς καθωρισμένας, οἱ τοιοῦτοι νόμοι βλάπτουσι καίρως τὰς ψυχὰς καὶ τὰ ἥθη τῆς κοινωνίας ἐκείνης· διότι παραλύουσι κατὰ μικρὸν τοὺς συνδέσμους τῆς Πατρῴας εὐσεβείας, μετὰ τῆς ὁποίας τὰ νόμιμα ἐκεῖνα ἦσαν συνδεδεμένα. Καὶ τούτων—τῶν ἐδύμων καὶ νομίμων—εἴτε ρητῶς καὶ κατ' εὐθείαν, εἴτε πλάγιως ἀκυρωθέντων, συγκαταπίπτει ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ὅλον τὸ Πατριον σέβας καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ συνεχομένη τοῦ ἔθνους ἡθική.

Φέρομεν παραδείγματα ἐν τοῖς ἐπομένοις.

(Συνεχίζεται)

### Ἡ ἑορτὴ τῆς 11 Ἀπριλίου

### ΑΝΤΥΠΑΣ Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ

Μετατῶν πρώτων χριστιανῶν μαρτύρων συγκαταλέγεται καὶ ὁ ἐπίσκοπος Περγᾶμου Ἀντύπας. Οὗτος ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου «Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῶν, ὅπου ὁ Σατανᾶς κατοικεῖ». Καὶ ὁ βιογράφος τοῦ ἐξόχου κληρικοῦ γράφει ὅτι «ἐν πάντις πρεσβυτικῇ ἡλικίᾳ τὸ τοῦ Χριστοῦ ποιμνιον ἐν πάσῃ ἐποίμανεν εὐσεβεῖ πολιτείᾳ». Οἱ διωγμοὶ ὅμως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὠδήγουν τοὺς Χριστιανούς ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγὴν. Ὁ Ἀντύπας συλλαμβάνεται καὶ προσάγεται ἐνώπιον τοῦ Ρωμαίου ἀρχόντος. Εἰς τὰς προτάσεις πρὸς τοῦ γίνονται ν' ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν ἀπαντᾷ μὲ θάρρος καὶ ὑπερηφάνειαν. Ὁ Ρωμαῖος ἐπαρχος τότε τοῦ λέγει ὅτι ἡ παλαιὰ θρησκεία εἶναι πᾶσι σεβαστὴ ἐνῶ ἡ χριστιανική, ἐπειδὴ ἐνεφανίσθη ἐσχάτως, δὲν ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ ἀποδεκτή. Εἰς αὐτὰ ὁ Ἀντύπας ἀπαντᾷ μὲ ἀταραξίαν: καὶ ὁ ἀδελφοκτόνος Κῆν εἶναι παλαιότερος ἀλλ' ὅμως μισεῖται καὶ τὸν ἐνθυμούμεθα μὲ φόβον.

Τὸ ἴδιον καὶ ἡ εἰδωλολατρικὴ θρησκεία εἶναι μισητὴ, ἂν καὶ εἶναι παλαιότερα ἀπὸ τὴν χριστιανικήν.

Μετὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν καταδικάζεται εἰς θάνατον καὶ ρίπτεται εἰς πυρακτωμένον χαλκοῦν βόυν καὶ «θεοὺς ἀνδραξὶ θεῖας ἀγάπης ἀναπτόμενος τῆς ἀθεΐας τὴν φλόγα κατέσβεσε καὶ πυρωθέντι βληθεὶς χαλκουργήματι πρὸς τὸ ἀνέσπερον φῶς ἐξεδήμησεν».

## Ένας ἀριστουργηματικός Λόγος τοῦ Μεγάλου Πατρὸς

### ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἀνεστήθῃ ἐκ νεκρῶν ὅλην τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων τὴν ἔκαμε ἑορτή. Διότι μὲ τὴν μεταφορὰ τοῦ πολιτεύματος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν γῆν πρὸς τὸν οὐρανὸν μᾶς ἐδώρισε τὴν ἀφορμὴ νὰ πανηγυρίζωμεν Μάρτυς εἶναι ὁ Ἀποστ. Παῦλος, αὐτὴ ἡ γλῶσσα καὶ τὸ ὄργανον τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ. «Ἡμῶν γάρ, λέγει, τὸ πολίτευμα ὑπάρχει ἐν οὐρανοῖς ἐξ οὗ καὶ Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν». Διότι ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δέχεται τὸν Κύριον καὶ δὲν ἑορτάζει;

Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ὅταν βλέπῃ μὲ τὴν φαντασίαν του τὸν ἑρχομὸ τοῦ Κυρίου δὲν προπορεύεται μὲ τὴν χαρὰν του γιὰ νὰ τὸν προῦπαντήσῃ!

Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ, ὅταν ἀκούῃ ὅτι θὰ περᾶσῃ ὁ θνητὸς βασιλεὺς δὲν κεντρίζει τὴν φαντασίαν του καὶ δὲν χαίρ-ται προσπαθώντας μὲ τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ προπορευθῇ ἀπὸ τὸν χρόνον; Τότε τὰ πλήθη συγκινοῦνται, τὰ παιδιά ξετρελλαίνονται, τὰ κορίτσια χορεύουν, οἱ γέροντες προσπαθοῦν ν' ἀπαλαγοῦν ἀπὸ τὰ γηραιὰ τους καὶ αἱ ἐλπίδες τους ἀκμάζουν.

Καὶ ὅλοι αὐτοὶ συμβαδίζουν μὲ τὴν πανηγυρικὴ βασιλικὴ πομπή.

Τί ὅμως θὰ ἔλεγε κανεὶς διὰ τὸν ἑρχομὸ τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀθανάτου βασιλέως; Αὐτὸς δὲν ἦλθε διὰ νὰ ἐνθουσιάσῃ τις πολιτείες διὰ νὰ στήσῃ ἀψίδας διὰ νὰ δώσῃ φιλοδωρήματα ποὺ ἐξαφανίζονται μὲ τὸν χρόνον. Αὐτὸς ἦλθε διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὸν ἀνθρώπο μὲ τὴν ἀθανασία καὶ διὰ νὰ βάλλῃ νὰ κατοικήσῃ τὸ ἀνθρώπινο γένος, ποὺ εἶχε ληστευθῇ ἀπὸ τὸν θάνατον, εἰς ἀσφαλὴ οὐράνιο τόπον.

Σήμερον ἐφανερώθη ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς μαθητάς, ἀφοῦ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Καὶ πάλιν δευτέρα ἐμφάνισιν κάνοντας ἔτσι πρὸς βεβαία τὴν πίστιν τῆς ἀναστάσεως. Ἐφανερώθη δὲ ἐνῶ αἱ θύραι ἦσαν κλεισταί. Ἐκεῖνος ποὺ ἀπεγύμνωσε τὸν ἄδην ἀπὸ τὰ τεῖχη του δὲν ἐχρειαζέτο τὴν θύραν διὰ νὰ εἰ-

σελθῇ.

Διότι ἐκεῖ ὅπου διατάσσει ὁ Θεὸς οἱ φυσικοὶ νόμοι ἀγοῦν. Προηγουμένως ἐβάδισεν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἡ ρευστότης τοῦ ὕδατος ἐστήριξεν τοὺς πόδας του, τὰ κύματα ἐμετροῦθησαν μὲ τὸ βῆμα Του καὶ ἡ θάλασσα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγίνε στερεὰ ὥσάν τὴν ξηρά.

Εἰσῆλθεν λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Ἄν καὶ ὅταν ἐγίνε ἡ ἀνάστασις ὁ λίθος τοῦ τάφου εἶχεν ἀποκυλισθῇ καὶ ἡ θύρα τοῦ μνημείου εἶχεν ἀνοιχθῇ.

Ἀλλὰ ἐκεῖ ἀπεκαλύφθη ὅτι αὐτὸ ποὺ ἐπαθε ὁ ὁρατὸς τάφος συνέβη καὶ εἰς τὸν ἀόρατον ἄδην. Ὅταν ἀνοίχθηκε τὸ μνήμα ἐφάνη πρὸς τὸν θάνατον δὲν εἶχε θύρας. Διότι ἐπρεπε νὰ ἀπογυμνωθῇ μαζὶ μὲ τὸν τάφον καὶ ὁ ἄδης καὶ ἀπὸ τὰ ὁρατὰ νὰ καταλάβωμε τὰ ἀόρατα.

Ἐδῶ ὅμως εἰσέρχεται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐκπλαγοῦν οἱ δύσπιστοι πρὸς τὴν ἀνάστασιν καὶ μὲ τὸ ἕνα θαῦμα νὰ κατανοήσουν τὸ ἄλλο. Ὅταν ἀνεστήθῃ λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἐμφανίζεται κατὰ πρῶτον εἰς τὰς γυναῖκας. Αἱ δὲ γυναῖκες, ὅπως εἶναι φυσικόν, φέρουν τὸ ἄγγελμα τῆς ἀναστάσεως εἰς τοὺς ἀποστόλους. Διότι ἔτσι ἀχρηστεύθηκε καὶ ἡ ἐπίρροια τοῦ διαβόλου ἐπὶ τῆς Εὔας.

Ἀπὸ ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ προῆλθε ἡ νόσος ἦλθε καὶ ἡ θεραπεία. Ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἤρchiσε ὁ θάνατος ἀνέτειλε ἡ ἀνάστασις. Διότι γυναῖκα ἦτο ἡ αἰτία τῆς παραβάσεως ἀλλὰ καὶ ὁ κήρυξ τῆς ἀναστάσεως. Αὐτὴ ὠδήγησε τὸν πρῶτον Ἀδὰμ εἰς τὴν πτώσιν ἀλλὰ καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀνάστασιν τοῦ δευτέρου Ἀδὰμ.

Ἐφανερώθη λοιπὸν εἰς τοὺς κοιμώμενους ἐντὸς τῆς οἰκίας Ἀποστόλους ὁ Χριστὸς ἐνῶ αἱ θύραι ἦσαν κεκλεισμένα.

Εἰς αὐτὸ ὅμως ὁ Θωμᾶς δὲν πιστεύει. Θέλει νὰ ἰδῇ καὶ ὄχι ν' ἀκούσῃ. Ἐφρασσε λοιπὸν τ' αὐτιά του καὶ κρατοῦσε ἀνοικτὰ τὰ μάτια του. Τὸν κατεῖχε ὁ πυρετὸς τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆς διὰ τὴν ὁποίαν ἔλεγε «ἐάν μὴ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ οὐ μὴ πιστεύσω».

Ὁ ἄπιστος Θωμᾶς προβάλλει τὴν ἀπιστίαν διὰ νὰ ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του. Ἀφοῦ ἐμφανισθῇ θὰ τοῦ λύσει τὴν ἀπιστίαν, ἔλεγε, θὰ βάλω τότε τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὰ σημάδια τῶν καρφίων.

Τὸν δεσπότην μου τὸν ὁποῖον λαχταρῶ νὰ τὸν ἰδῶ θὰ τὸν ἀγκαλιῶ.

Ἄς κατηγορῇ τὴν ἀπιστίαν μου ἃς μοῦ χάριση ὅμως τὴν ἐμφάνισιν Του. Ὡς ἄπιστος θὰ τὸν ἰδῶ, ἀλλὰ σὰν πιστὸς θὰ τὸν ἀγκαλιῶ. Ἄς ἴδῶ τὰ τετυπημένα χέρια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐθεραπεύθησαν τὰ χέρια τοῦ Ἀδὰμ.

Ἄς ἰδῶ τὴν πλευρὰν διὰ τῆς ὁποίας κατηγορήθη ὁ θάνατος. Ὁ θάνατος ποὺ προῆλθε ἀπὸ τὴν πλευ-



Ἀπὸ τὴν Πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ  
Εὐαγγελιστρίας Κορυθαλλοῦ.

# ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

2

« Ἀμή· ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ ἀκούοντες ζήσονται.... Μὴ θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς· οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως ». Ὁ Κύριος ὁμοῦς μὲ τὴν ἀνάστασιν Του μᾶς δείχνει τὸν δρόμον διὰ τὴν ἀΐστασιν τῆς ζωῆς. Ὁ Κύριος ἐδοξάσθη ὁφιοῦ ἐπέρασε ἀπὸ τὰ παθήματα καὶ τὸ μαρτύριον. Τὸ ἴδιον καὶ ἡμεῖς. Κερδίζομεν τὴν βασιλείαν Του μὲ πολλὰς θλίψεις. Εἶναι ἀνάγκη νὰ φέρωμε καὶ ἡμεῖς τὸν σταυρὸν μας,

οὖν τοῦ Ἀδάμ (τὴν γυναῖκα)

Θέλω νὰ γίνω θεατῆς τοῦ δεσπότη καὶ ὄχι ἀκρο-  
ατῆς.

Ὅταν μοῦ διηγήσθε διὰ τὸν Κύριον περισσότε-  
ρον ἐξάπτεται ἡ ἐπιθυμία μου. Μὲ οὐτὰ πού μοῦ  
ἀναγγέλετε μὲ κάνενα νὰ πονῶ πὸ πολὺ. Ἐγὼ ὅμως  
θὰ βρῶ τὸν τρόπον νὰ θεραπεύσω τὴν ἐπιθυμίαν  
μου.

\* Ἀλλὰ καὶ πάλιν παρουσιάζεται ὁ Κύριος καὶ λύει τοῦ μαθητοῦ τὴν ἀπιστίαν. Ἡ καλλίτερα δὲν λύει τὴν ἀπιστίαν ἀλλὰ τοῦ ἐκπληρώνει τὴν ἐπιθυμίαν. Παρουσιάζεται, ἐνῶ θύραι εἶναι κεκλεισμέναι. Ἡ ἀπίστευτη ἐμφάνισις κάνει τὴν ἀνάστασιν νὰ γίνῃ πιστευτή, διπλασιζέτω λοιπὸν τὸ θαῦμα διὰ τὰ πληροφορησὴν τὸν Θωμᾶ. «Βάλε τοῦ λέγει, τὸ δάκτυλό σου εἰς τὸν τύπον ἡλὼν καὶ κείνον ποῦ ζητοῦσες ὅταν ἦτον ἀπὸν ἀπόλαυσέ τον παρόντα. Γνωρίζω τὴν ἐπιθυμίαν σου καὶ ὅταν δὲν ὁμιλῇς. Γνωρίζω τὰς σκέψεις προτοῦ νὰ γίνουν λόγια. Ἄκουγα τὰ λόγια σου ἂν καὶ δὲν μ' ἐβλεπες. Ὅταν ἦσουν ἀπιστος ἡμῶν κοντὰ σου ἂν καὶ δὲν φαινόμεν. Σὲ ἄφωτα νὰ εἶσαι ἀπιστος διὰ νὰ ἰδῶ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιθυμίας σου. Βάλε τὸ δάκτυλό σου εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν καὶ τὰ χερί σου εἰς τὴν πλευράν μου καὶ μὴ γίνεσαι ἀπιστος ἀλλὰ πιστός.

Ὁ δὲ Θωμᾶς ἀποὺ ψηλάφησεν καὶ ἔδωκε τὴν ἀπιστίαν μὲ ἀληθινὴ πίστιν καὶ θεοπρεπὴ ἐπιθυμίαν ἀνέκρουσεν. «Ὁ Κύριός μου καὶ Θεός μου» Καὶ τοῦ λέγει ὁ Κύριος. Ἐπίστευες ἐπειδὴ μὲ εἶδες. Μακάριοι ὅμως ἐκεῖνοι ποὺ ἐπίστευσον χωρὶς νὰ μὲ ἴδωσιν.

Κήρυξε Θῶμα τὴν ἀνάστασιν εἰς ἐκείνους ποὺ  
δὲν μὲ εἶδαν

Κέρδισε την οίκουμένην, ἡ ὁποία θὰ πιστεύῃ  
εἰς τὰ λόγια σου χωρὶς νὰ με ἰδῇ. Ἠγάγανε στὰ ἔθνη  
καὶ στὰς πόλεις τῶν βλαβίων. Δεῖξε τους πῶς νὰ  
ὀχυρώνονται με τὸν Σταυρὸ ἀντὶ με τὰ ὄπλα, Κήρυ-  
ξε μόνον καὶ θὰ πιστεύσουν ἀφοῦ προσκυνήσουν.  
Δὲν θὰ σοῦ ζητηθῇ ἀπ' αὐτοῦς ἡ ἐμφάνισίς μου.  
Ἐπέλε τους τὴν πρόσκλησιν καὶ θαύμασε τὴν πίστιν.  
Μακάριοι οἱ μὴ εἰδότες καὶ πιστεύσαντες.

Διοσκήτη Π. Β.

νά νεκρώσωμε τὴν σάρκα μας. Διότι «εἰ συναποθάνομεν αὐτῷ καὶ συζήσωμεν». Διὰ τὴν διαμορφώσωμε λοιπὸν τὸν νέον ἄνθρωπον πρέπει νὰ καταστρέψωμε τὸν παλαιόν. Ὅσο ζῇ μέσα μας ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει ἐλπίς διὰ τὸν νέον. Ὁ παλαιὸς ἔχει τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Ἀδὰμ καὶ συνεπὶς εἶναι καταραμένος· «θανάτω ἀποθάνεισθε». Ὁ χοῖκος ἄνθρωπος δὲν ἤμπορεῖ νὰ ζήσει κατὰ Χριστὸν ἂν προηγουμένως δὲν ἀποθάνῃ. Εἶναι διεφθαρμένος ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ζωοποιηθῇ, ἂν δὲν ἀποθάνῃ. Ἐπιθυμεῖ τὸ ξένο πρᾶγμα· ἀδικεῖ, κλέπτει, εἶναι φιλάργυρος, φιλήδονος, καταφρονητὴς καὶ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαίων, εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Ἰησοῦ, ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Εἶναι ἀδύνατον λοιπὸν νὰ ἀναστηθῇ μαζί με τὸν Κύριον, ἂν δὲν σταυρωθῇ μαζί Του. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Παῦλος : «Σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δύνανται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ».

«Συνετάφημεν οὖν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ βαπτισματος εἰς τὸν Θάνατον... ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας... εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα». Ἐν ὁμοίᾳ τῇ ἀποθανώμεν μαζὶ μετὰ τὸν Χριστὸν δὲν θά συζηήσωμε καὶ μαζὶ Του. Εἶναι ἀνάγκη νὰ νεκρώσωμε τὰς ἁμαρτίας καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης. Νὰ νεκρώσωμε τὸν σαρκικὸν ἄνθρωπον· ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον· σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν».

«Οὐ θέλομεν ἐκδύσασθαι ἀλλ' ἐπενδύσασθαι, ἵνα καταποθῇ τὸ θνητὸν ὑπὸ τῆς ζωῆς» ἐνδυόμεθα λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν διὰ νὰ κερδίσωμε μιά καλύπτερη ζωή. Δι' αὐτὸ πρέπει «ταῖς ἀμαρτίαις ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ χρῆσθαι».

Διὰ τὴν ἁμαρτίαν πρέπει νὰ ἀποθνήσκωμε, ἀλ-



Ὁ Ἐπιτάφιος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ  
Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ.

## Ο ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ

Τὸ πλέον σοβιρόν, καὶ τὸ πλέον ἀκανθῶδες θέ-  
μα τοῦ διεθνoῦς ἐνδιαφέροντος. Ὁ ἀφοπλισμός. Τὸ  
χειρίζονται αἱ μεγάλαι Δυνάμεις καὶ τὸ παρακολου-  
θοῦν μὲ δέος αἱ μικραί. Τί θὰ γίνῃ; Θὰ παύσουν  
τὰ κράτη νὰ ἔχουν ὅπλα—καὶ μάλιστα τὰ φοβερά  
ὅπλα τῆς ἐποχῆς μας—ὥστε ἡ ἀνθρωπότης νὰ εὐρῇ  
ἐπὶ τέλους τὴν ἡσυχίαν της; Θὰ ἔλθῃ ἀραγε ἐπο-  
χή, ποῦ ὁ φόβος τοῦ πολέμου, δὲν θὰ εἶναι παρὰ  
μία πικρὴ ἀνάμνησις; Θὰ ἡμποροῦν κάποτε οἱ λαοὶ  
νὰ λύουν τὰς διαφορὰς των μόνον μὲ τὰς συνενοή-  
σεις, δηλαδή ἐπὶ διπλωματικοῦ ἐπιπέδου; Πότε τέ-  
λος τὰ θανασιὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης θὰ  
ἐφαρμόζονται εἰς εἰρηνικοὺς καὶ μόνον σκοποὺς καὶ  
ὄχι εἰς τὴν κατασκευὴν ὅπλων μαζικῆς καταστρο-  
φῆς;

Αὐτὰ εἶναι μερικά ἀπὸ τὰ ἀγωνιώδη ἐκεῖνα ἐ-  
ρωτήματα, ποῦ ξυπνοῦν μέσα μας οἱ ἐντυπωσιακοὶ  
τίτλοι τῶν ἐφημερίδων, γύρω ἀπὸ τὸ ἐπίμαχον θέ-  
μα τοῦ ἀφοπλισμοῦ. Μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον περιμέ-  
νουμε πάντα τὰ συμπεράσματα τῶν ἐκαστοτε συσκέ-  
ψεων. Χρόνια τώρα συζητεῖται τὸ θέμα ἀπὸ τοὺς πλέ-  
ον ἐπιστήμους καὶ συγχρόνως ὑπευθύνους ἑγκεφάλους.  
Θόρυβος. Δημοσιογραφία, ραδιόφωνον, τηλεόρασις,

παρασηνιακαὶ κινήσεις. Ὅλα ἐπὶ ποδός. Καὶ τὸ συ-  
μπέρασμα κάθε συσκέψεως ἔχει καταντήσῃ σχεδὸν  
στερεότυπον «Αἱ μεγάλαι δυνάμεις—μᾶς πληροφορο-  
ροῦν αἱ ἐφημερίδες—συμφωνοῦν εἰς πλείστα σημεῖα,  
ἀλλὰ διαφωνοῦν εἰς τὸ α, τὸ β, τὸ γ κλπ καὶ συνε-  
πῶς ἡ ἐν λόγω διέσκεψις περὶ ἀφοπλισμοῦ ἀπέτυχε,  
θὰ ἐπαναληφθῇ...».

Λιρωτᾶται ὁμως κανεὶς: ὑπάρχει πῶς συγκεκρι-  
μένον θέμα ἀπὸ τὸν ἀφοπλισμόν; Κονκρὰ μετρημέ-  
να εἶναι καὶ τὰ ὅπλα καὶ τὰ πυρομαχικά καὶ οἱ  
στρατιῶται. Εἰς τί λοιπὸν δὲν ἡμποροῦν νὰ βροῦν  
ἄκρην οἱ συσχεπτόμενοι ἡγέται; Μήπως δὲν ὑπό-  
χουν τὰ μέσα ἐλέγχου περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς  
τῆς συμφωνίας; Ἀλοίμονον. Εἰς μίαν ἐποχὴν ποῦ  
ὅλα κινοῦνται μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα ἐπὶ τοῦ  
πλανήτου μας καὶ γύρω ἀπὸ αὐτόν, σήμερον, ποῦ μὲ  
τὰς διαφόρους ἀκτῖνας ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐλέγῃ τὸ  
ἐσωτερικὸν τόσων καὶ τόσων πραγμάτων, εἶναι ἀστεί-  
ον νὰ ἰσχυρίζομεθα ὅτι δὲν ὑπάρχουν μέσα ἐλέγ-  
χου, διὰ τὴν ἀκριβὴ ἐφαρμογὴν τῶν συμφωνιῶν.

Ἡ δυσκολία λοιπὸν δὲν εὐρίσκεται οὔτε εἰς τὸ «μέ-  
τρημα» οὔτε εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὑποσχέσεως.  
Εὐρίσκεται κάπου ἄλλοῦ. Μερικὰ ἐρωτήματα—ἀντίσ-  
τροφα τώρα—ἴσως μᾶς δείξουν αὐτὸ τὸ κάπου.

Ἐρωτᾶ λοιπὸν ὁ ἀπλός, ἀλλὰ μὲ πνεῦμα Χρι-  
στοῦ ἄνθρωπος: Ἀραγε αὐτοὶ ποῦ ξεκινοῦν διὰ τὰ  
συμβούλια περὶ ἀφοπλισμοῦ ἔχουν πραγματικὰς δια-  
θέσεις συμφιλίωσης καὶ εἰρήνης, ἢ μήπως διὰ τοῦ  
τρόπου αὐτοῦ προσπαθεῖ, νὰ ἐξιπαιθῇ ὁ ἕνας τὸν  
ἄλλον καὶ νὰ τὸν καταστρέψῃ, ἀφοῦ πρῶτον τὸν ἀ-  
φοπλίῃ; Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ δόλος αὐτὸς δὲν ὑπάρχῃ,  
πάλιν γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Ἀπὸ ποῦ οἱ ἄνθρωποι  
αὐτοὶ ἀντλοῦν τὴν ψυχικὴν δύναμιν, ἀπὸ ποῦ ἐμ-  
πνέονται διὰ νὰ συζητήσουν τὸ σπουδαιότατον θέμα  
τῆς παγκοσμίου εἰρήνης; Μήπως ἀπὸ τὰ ἐπιστημο-  
νικὰ συγγραμματα τοῦ διεθνoῦς δικαίου; Ἀλλ' αὐ-  
τὰ ὅσον σπουδαῖα καὶ ἂν εἶναι ἔχουν πάντοτε, ἀπὸ  
ἐαυτοῦ των, σχετικὴν μόνον ἐφαρμογὴν καί, ὡς ἐκ  
τούτου, περιορισμένην δύναμιν. Μήπως ἀπὸ τὰ ἐπὶ  
μέρους συμφέροντα καθενὸς κράτους; Ἀλλὰ τὸ συμ-  
φρον, ὅσωνδήποτε δίκαιον καὶ νόμιμον καὶ ἂν εἶναι,  
οὐδέποτε ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ προϋπόθεσις εἰρήνης καὶ  
μάλιστα παγκοσμίου.

Καὶ συνεχίζει νὰ ἐρωτᾷ ὁ ἀπλός ἄνθρωπος. Οἱ  
ἄνθρωποι αὐτοὶ ποῦ ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ σπίτια των,  
διὰ νὰ συγκεντρωθοῦν κάπου καὶ νὰ συζητήσουν διὰ  
τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, πόσας ὥρας προσηυχήθη-  
σαν εἰς τὸν Θεὸν διὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν χάριν Του  
καὶ τὴν δύναμιν, νὰ χειρισθοῦν ἕνα τόσο σπουδαῖ-  
ον θέμα; Πόσας σελίδας ἐμελέτησαν ἀπὸ τὴν ἐπί-  
γειον ζωὴν, ἀπὸ τὸ κήρυγμα καὶ τὸ πάθος Ἐκείνου,  
ποῦ διὰ τῆς θουσίας Του ὑπῆρξεν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς  
Εἰρήνης; Δυστυχῶς μὲ αὐτὰ οὔτε ἡσχολήθησαν—  
καὶ καθὼ φαίνεται—οὔτε πρόκειται νὰ ἀσχοληθοῦν  
οἱ ἡγέται τοῦ κόσμου. Αὐτοὶ ἔχουν σοβαρότερα  
πράγματα. Ἡ προσεσχὴ καὶ ἡ μελέτη τοῦ Ἀγ'   
Εὐαγγελίου καὶ τῶν θείων ἐν γένε Γραφῶν εἶναι διὰ  
τοὺς ἀπλοὺς καὶ τοὺς ἀφελεῖς. Αὐτοὶ ἔχουν τὸν φόρ-  
τον τῆς ἐπιστημονικῆς των καταρτίσεως εἰς τὸν ἐγκέ-

### Ἡ ἐορτὴ τῆς 6ης Ἀπριλίου ΕΥΤΥΧΙΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὁ ἐξαιρετός αὐτὸς ἀνὴρ τῆς Ἐκκλησίας κατή-  
γετο ἀπὸ τὴν Ἀρμενίαν τοῦ Πόντου. Ἐνῶ δὲ ἐ-  
μόναζεν εἰς κάποια Μονήν, ἐστάλη εἰς Κωνσταντι-  
νούπολιν ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πόν-  
του. Ἐκεῖ ἐξετιμῆθη τόσο πολὺ διὰ τὸ ἥθος, τὴν  
μόρφωσιν καὶ τὴν ἡθικὴν ἀκτινοβολίαν, ὥστε ὁ  
Ἰουστινιανὸς τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν  
Θρόνον. Ὅταν ἔγινε ἡ Ε' Οἰκουμένηκὴ Σύνοδος ὁ  
Εὐτύχιος προήδρευεν εἰς αὐτήν.

Ὅταν ὁμως ἀργότερα ἦλθε εἰς ρῆξιν μὲ τοὺς  
κύκλους τοῦ Παλατίου διὰ τοὺς ἐλέγχους τοὺς ὁ  
ποῖους ἔκανε, ὁ Εὐτύχιος ἐξεβλήθη καὶ ἐξωρίσθη  
εἰς κάποιο μοναστήριον τῆς νήσου Προγίλιου.

Μετὰ δεκαπενταετὴ περίπου ἐξορίαν ἀνεκλήθη  
καὶ ἀνέλαβε τὸν θρόνον του τὸν ὁποῖον καὶ δι-  
ηύθυνε συνετῶς μέχρι τοῦ θανάτου του τὸ 582.  
Ἐντὸς τοῦ πρακτικοῦ τῆς Ε' Οἰκουμένηκῆς Συ-  
νόδου ἔχει διασωθῇ ἐπιστολὴ τοῦ Εὐτυχίου πρὸς τὸν  
Πάπα Ρώμης Βιργίλιον, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν συγ-  
χαίρει διὰ τὴν ἀνοδὸν του εἰς τὸν Θρόνον.

Ἄν πρέπει νὰ ζήσωμε διὰ τὸν Θεόν. Τότε καὶ  
μόνον ἡμποροῦμε νὰ λέμε «ζῶ δέ, οὐκέτι ἐγώ,  
ζῇ ἐν ἐμοὶ Χριστός». Ὁ νέος ἄνθρωπος δὲν  
σχηματίζεται παρὰ μόνον μὲ τὴν ἀνακαίνισιν  
τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πνεύματος μὲ τὴν καταστρο-  
φὴν τοῦ χοϊκοῦ καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ πνευμα-  
τικοῦ. Ὅλαι αἱ προσπάθειαι του πρέπει νὰ ἀπο-  
βλέπουν εἰς τὸν Θεόν.

(Συνεχίζεται)

φολόν των, τὸ βάρος τῶν παρασῆμων εἰς τὰ στήθη των, καὶ ὅλα αὐτὰ μέσα εἰς ἓνα φόντο κοσμικοῦ θορύβου, ἀσυλλήπτου ἐκτάσεως γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα των. Τὶ χρειάζεται λοιπὸν νὰ κλεισθοῦν εἰς τὸ δωμάτιόν των νὰ προσευχηθοῦν καὶ νὰ κλαύσουν καὶ νὰ μελετήσουν με συναίσθημα εὐθύνης ὅσα ἐκήρυξεν Ἐκεῖνος ποῦ διὰ τὴν ἰδικήν μας Εἰρήνην ἐσταυρώθη.

Φθάνουν λοιπὸν οἱ ἡγέται εἰς τὸν τόπον τοῦ συμβουλίου κατὰφορτοὶ ἀπὸ ἐπιστημονικὴν γνῶσιν καὶ κοσμικὸν θόρυβον, ἀλλὰ μὲ ἄδειαν ψυχὴν, χωρὶς πνεῦμα πραγματικῆς κατανοήσεως, ἀγάπης καὶ συγγνώμης τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον, τέλος χωρὶς τὸ σύνθημα «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν». Χρειάζεται λοιπὸν πολὺ μυαλό, διὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς ὅτι χωρὶς πνεῦμα Χριστοῦ, χωρὶς συντριβὴν καρδίας, χωρὶς προσευχήν, χωρὶς δάκρυα, χωρὶς ἀπεινώσιν καὶ ἀγάπην τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον, δὲν ἡμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ ἀφοπλισμὸς καὶ ἡ διεθνὴς εἰρήνη; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Καὶ ἀρχὴν δὲν χρειάζεται ὁ ἀφοπλισμὸς, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη. Τὰ ὅπλα ὅσα καὶ ὅσον μεγάλης καταστρεπτικῆς δυνάμεως καὶ ἂν εἶναι, εἶναι πάντοτε ἐντελὸς ἀκίνδυνα, ἐὰν ὅσον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει ἡ πρόθεσις διὰ τὴν καταστροφήν.

Ἄρα ὁ ἀφοπλισμὸς πρέπει νὰ γίνῃ εἰς τὰς διεστρεφωμένας συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν ὅπλων καὶ τῶν πυρομαχικῶν. Αὐτὰ καὶ ἂν ἀκόμη δεκαπλασιασθοῦν, θὰ εἶναι ἐξ Ἰησοῦ ἀκίνδυνα, ὡς ἐὰν δὲν ὑπῆρχον καθόλου.

Νὰ λοιπὸν ἡ πλάνη τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ζῇ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του, μακριὰ ἀπὸ τὸ θεῖον Κήρυγμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τὴν προσευχήν, ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τῆς εὐθύνης διὰ τὸν συνάνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀδελφὸς καὶ χεῖρ τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ ἐξαντλοῦμεν ὅλην τὴν ἀγάπην μας.

Διεθνὴς ἀφοπλισμὸς λοιπὸν ὡς προϋπόθεσις τῆς παγκοσμίου εἰρήνης δὲν ἐπραγματοποιήθη μέχρι σήμερον, ἀλλὰ οὔτε καὶ πρόκειται ποτὲ νὰ πραγματοποιηθῇ Ἄκριβως διότι δὲν χρειάζεται.

Διὰ τὴν παγκόσμιον εἰρήνην χρειάζεται ὁ ἀφοπλισμὸς ὄχι τῶν ὅπλων καὶ τῶν πυρομαχικῶν, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας μέσα ἀπὸ τὰς στεγνὰς ψυχὰς μας, μέσα ἀπὸ τὴν διεστρεφωμένην συνείδησίν μας.

Αὐτὸν τὸν ἀφοπλισμὸν θὰ μᾶς τὸν δώσῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ βεβαίως τὸν πλησιάσουμε με πραγματικὴν κατάνυξιν, με ταπείνωσιν, με ἀγάπην.

Ὁ Ἰησοῦς θὰ μᾶς ἀφοπλίσῃ ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ θὰ μᾶς ἐξοπλίσῃ με τὰ ὅπλα τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀγάπης τῆς θυσίας τοῦ ἑνὸς διὰ τὸν ἄλλον. Με τὰ ὅλα τῆς εἰρήνης. Τὸ μέγα ὄπλον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην πρῶτον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ καθενὸς καὶ ἀκολούθως εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Καὶ τότε τί χρειάζονται τὰ συμβούλια διὰ τὸν διεθνὴ ἀφοπλισμὸν καὶ τὴν παγκόσμιον εἰρήνην;

I.N.K.



Τῶν Μυροφόρων

## ΜΙΜΗΤΑΙ ΤΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

*Τολμήσας εἰσῆλθεν πρὸς τὸν Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.*

Ἐκεῖ ἐπάνω στὸν Γολγοθᾶ, μετὰ τὴν σταύρωσι, ὁ τρόμος εἶχε ἐπικαθῆσει.

Οἱ μαθηταὶ τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου, οἱ Ἰουδαῖοι φοβισμένοι ἀπὸ τὴν τελικὴν αἱματηρὰν ἔκβασιν, ἀκόμη καὶ οἱ Ῥωμαῖοι σκεπτικοὶ ἀπὸ τὰ σημεῖα καὶ τέρατα ποῦ ἔλαβον χώρα, εἶχον μουδιάσει καὶ κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ μιλήσῃ διὰ τὸν μέγα ἐσταυρωμένον.

Καὶ ὅμως νὰ, πρωχωρεῖ ἓνας μέσα στὴν νύκτα τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ τολμᾷ: «καὶ τολμήσας εἰσῆλθεν πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ».

Εἰς τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν ἓνας ξεχώρισε, ἓνας ἔρριψε τὴν κραυγὴν τῆς διαμαρτυρίας του, ἓνας ἐπροχώρησε πέραν ἀπὸ τὸ φράγμα τῆς δειλίας, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ θάρρους.

Ἀστράπτει ἐμπρὸς μας τὸ παράδειγμα τοῦ Νικοδήμου. Ἀστράπτει ὡσάν εἶνα μετέωρο ἡρώισμο. Ἐνα φῶς προσηλάσσεως εἰς τὸ καθήκον. Εἶναι ἡ καλυτέρα ἐφαρμογὴ τῆς διδασκαλίας Ἐκείνου. Ἐκείνου ποῦ ἤστραψε ὡς τὸ μοναδικὸν φῶς τῆς ζωῆς, τοῦ καθήκοντος, τοῦ θάρρους καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως.

Ἡ ἀποκαθήλωσις τοῦ Κυρίου εἶναι μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτος. Καὶ ὅμως οἱ Νικόδημοι δὲν λείπουν· δὲν πρέπει νὰ λείπουν ἀπὸ τὸ σήμερον. Ὁ Κύριος ἐσταυρώθη ἅπας· ἡ διδασκαλία Του ὅμως σταυρώνεται καθημερινῶς.

Τὸ παράδειγμά Του φραγγελῶνεται, ἐμπαίζεται, κολαφίζεται. Ὁλόκληρο τὸ ἔργον τῆς ἀγίας Του Ζωῆς σφασίζει εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνόμων, τῶν φαρισαίων, τῶν ληστῶν.

Μέσα στὴν νύκτα τοῦ καιροῦ μας οὐδεὶς τολμᾷ νὰ γίνῃ Νικόδημος. Τρέμει μὴν ἀκούσῃ: «καὶ σὺ ἐκ τῶν μαθητῶν εἶ τοῦ ἀνθρώπου τοῦτου».

Σιωπᾷ καθεὶς διὰ νὰ περισώσῃ τὸ σαρκίον του. Ἐξω ἀπὸ τὴν ψυχὴν ἀκούεται ὁ βαρὺς γδοῦπος τῶν ρωμαϊκῶν βημάτων.

Καὶ ὅμως ἡ ἀποκαθήλωσις εἶναι ἀναγκαία. Ἡ ἀνάστασις ἔρχεται μετὰ ἀπὸ αὐτὴν.

Ὁ Κύριος ἐτάζει τὰς καρδίας μας καὶ ἐρωτᾷ: Ποῦ εἶναι οἱ Νικόδημοι; Ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς πρέπει νὰ ἀναλάβῃ τὴν προσωπικὴν του εὐθύνην. Ἐκεῖ εἰς τὸν Γολγοθᾶ τῆς ἐποχῆς μας κρέματα ἀπὸ τὸν σταυρὸν ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου. Ὁ Νικόδημος πρέπει νὰ εὕρῃ πολλοὺς μιμητάς.

# Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

## ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Κατά τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα οἱ Κατωτέρω Ἱεροὶ Ναοὶ ἡμῶν διένειμον εἰς πτωχοὺς καὶ ἔνδεεις ἀδελφοὺς τὰ ἀντίστοιχα χρηματικά ποσά :

|                                 |            |
|---------------------------------|------------|
| 1. Ν. Ἀγ. Ἀποστόλων Ἀδάφνης     | δρχ. 2.500 |
| » » Ἀγ. Μηνᾶ (Ἀμφιάλης)         | » 2.300    |
| » » Εὐαγγελισμοῦ (Κορυθαλλοῦ)   | » 1.810    |
| » » Ἀγίων Πάντων Βύρωνος        | » 900      |
| (Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας) |            |

## Ἐπιστήμη ἄνευ ἀρετῆς

Ἡ ἀφηνιασμένη καὶ καλπάζουσα ἐπιστημονικὴ πρόοδος τῶν ἡμερῶν μας τείνει νὰ δημιουργήσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους μίαν ἐσωφορικὴν ἐπαρσιν. Κινδυνεύουν νὰ ὁμοιάσουν μὲ ἐκεῖνον τὸν ἀρχαῖον ἀβδουρήτην φιλόσοφον ὅστις ἐπειδὴ ἐβλεπε συνεχῶς εἰς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ μελετᾷ τὰ ἀστρά, ἔπεσε εἰς ἕν φρέαρ.

Κανεῖς, βεβαίως, δὲν ἔχει τὴν πρόθεσιν νὰ ὑποτιμῇ τὴν αἰτίαν τῶν ἐπιστημονικῶν ἐπιτευγμάτων. Καὶ ὅμως τὸ σκότος εἰς τὰς ἀνθρωπίνους σχέσεις παραμένει ἐρεβώδες καὶ ἀδιαπέραστον.

Εἰς τὴν κοινωνίαν ἐπικρατεῖ ὁ νόμος τῆς ζούγκλας.

Τ' ἀνθρώπινα ἦδη ἐξαχρῶνονται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ὅταν δὲ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶναι φωλεὰ τοῦ μίσους καὶ αὐτὰ τὰ ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματα μίαν ἡμέραν ἠμποροῦν νὰ γίνουν ὄργανα αὐτοκτονίας.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀποψιν ἡ ἐπιστημονικὴ πρόοδος πρέπει ν' ἀποτελῇ παράγοντα σκεπτικισμοῦ καὶ οὐχὶ ἀκριτοῦ καὶ ἀνευθύνου ἐνθουσιασμοῦ.

Λοίτι, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος, «ἐπιστήμη χωρίζουμένη ἀρετῆς πανουργία καὶ οὐ σοφία φαίνεται».

## Τὸ ξηρὸν κλῆμα τοῦ Βατικανοῦ.

Εἰς μίαν γωνίαν τῆς ὑδρογείου, εἰς τὴν μαύρην, κυριολεκτικῶς καὶ μεταφορικῶς, Ἀφρικὴν οἱ ἰθαγενεῖς ὄντο γόνιμα ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγῇ.

Οἱ «Πολιτισμένοι» Πορτογάλλοι περνοῦν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τὴν Ἀγκόλαν. Σφαγαί, ἐμπριμοὶ καὶ βορὰ τῶν καρχαριῶν τοῦ ὠκεανοῦ εἶναι τὸ χρονικόν τοῦ πορτογαλλικοῦ ἐκπολιτισμοῦ.

Ὅπισθεν αὐτῆς τῆς κοιλάδος τοῦ κλαυθῆνος τὸ Βατικανὸν θεάται τὸ δῶμα μὲ τὴν ἀπάθειαν τοῦ Βουδδα.

Οἱ σφαγεῖς ἀποικισταὶ παραμένουν τὰ προσφιλῆ τέκνα τοῦ «ἁγίου πατρὸς». Οἱ δυστυχεῖς μαῦροί ζοῦν καὶ ἀποθνήσκουν ἐντὸς παχυλῆς εἰδωλοκρατείας, «χαμοζωῆς» καὶ ἐξαθλιώσεως.

Εἶναι νὰ τρομάζει κανεὶς ἀναλογιζόμενος ἀπ' ἐνός μὲν τὴν ἀπειρον ἀγάπην τοῦ Θεανθρώπου πρὸς τὸ πλάσμα Του, τὴν αὐτοθυσίαν τῶν Ἀποστόλων οἵτινες ἔγιναν τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, τὸν ποταμὸν τῆς εὐσπλαχνίας τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπ' ἑτέρου τὴν ἀποξήρανσιν καὶ τὴν διαστροφήν τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος εἰς χεῖρας τοῦ νεκροσκοπικοῦ βατικανοῦ.

## Σκιαμαχία.

Διατὶ τέλος πάντων ἡ πολιτεία ἐπιμένει νὰ αὐτοχειριάζῃ τὴν σοβαρότητά της ἀποτελεῖ μυστήριον.

Ἐσχάτως εἰς τὴν διαταγὴν τῆς περὶ τῶν νέων ταυ τοτήτων ἀναμῶσά τὴν ἀήδῃ ἐπώδον ἄλλων κύκλων περὶ καθήμενον Παλαισημερολογιτῶν κληρικῶν.

Τελικῶς, βεβαίως ἡ βλάβη ἐπιστρέφει εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἔχουν τόσον προεκχωρημένην μυωπίαν, ὥστε νὰ μὴ βλέπουν ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαισημερολογιτῶν δὲν θὰ τὴν καταργήσουν καὶ ἐὰν ἀκόμη ἀρνηθοῦν τὴν χορήγησιν ταυτοτήτων εἰς ἀπαντὰς τοὺς Παλαισημερολογίτας.

## Ἐκκακὴ νέων ἀμπελώνων

Καὶ ἐν ἐνθαρρυντικῶν μῆνυμα. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία φαίνεται ὅτι ἀφυπνίζεται. Τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας μεταλαμπαδεύει τὸν θεῖον λόγον εἰς τὴν μακρινὴν Οὐγκάντα. Τὰ μῆνύματα εἶναι ἐνθαρρυντικά. Ὁμιλοῦν διὰ τὸ κῆμα ἐνθουσιασμοῦ, τὸ ὅποιον ἔχει κατακλύσει τὰς ψυχὰς τῶν ἰθαγενῶν.

Αὐτὸ ἀποδεικνύει διὰ μίαν ἀκόμη φροῶν πόσον πολυδύναμος εἶναι ὁ ὀρθόδοξος χριστιανισμός.

Ἡ μετάγγις τοῦ πνεύματος καὶ οὐχὶ μόνον τοῦ γράμματος εἰς τὰς νοητὰς φλέβας τῶν λαῶν ζωοποιεῖ καὶ μεταμορφώνει τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου.

Αἱ ὁδοὶ ποῦ ὁδηγοῦν εἰς τὴν λύσιν ὅλων τῶν προβλημάτων διέρχονται διὰ μέσου τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεανθρώπου. Πᾶσα ἄλλη ὁδὸς εἶναι ἀδιέξοδος.

## Ἀς ἐντείνωμεν τὰς δυνάμεις μας.

Ἡ δημοσιευομένη εἰς τὸ παρὸν φύλλον ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργόν διδει τὸ σύνθημα τῆς ἀναζωπυρώσεως νέων ἀγώνων. Ἄν ὁ καθείς, ὅπουδήποτε καὶ ἂν εὐρίσκειται, πράξῃ τὸ καθήκον τοῦ ὄχι μόνον ὁ σεβάθμιος ἱεράρχης μας θὰ ἐπανευρεθῇ συντόμως μεταξύ μας ἀλλὰ καὶ οἱ κώδωνες θὰ ἤχησιν χαρμολύναν δια τὴν γενικὴν ἐλευθερίαν μας.

Ἀς μὴ καταθέσωμεν λοιπὸν τὰ ὅπλα πρὶν ὁ θρίαμβος στέψῃ τὴν γεραρὰν Ὁρθοδοξίαν.

## Ἀς μὴ εἶσθ μισητάς.

Ὁ τάφος τοῦ Χρυσοστόμου Δασκαλάκη Μητροπολίτου Μεσσηνίας εἶναι ἀρκετὰ νωπὸς ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ σχολιάσωμεν τὸ γεγονός.

Δὲν ἠμποροῦμεν ὅμως ν' ἀποπνίξωμεν καὶ ἐν ἐρώτημα πού φθάνει εἰς τὰ χεῖλη μας : Ἄραγε τὸν ἐμπνευστὴν τοῦ διωγμοῦ τῶν Παλαισημερολογιτῶν θὰ χρησιμεύσουν ὡς φορτίον ἀγαθῶν πράξεων οἱ ἀποσχισματοῖς, αἱ κουραὶ καὶ αἱ φυλακίσεις τῶν κληρικῶν μας;

## Ἐνισχύσατε τὴν «Φωνήν».

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εἶναι ὄργανον καὶ Φωνὴ ὁλοκληροῦ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπευθύνεται εἰς ὅλους μαζί καὶ εἰς καθ' ἓνα χωριστὰ καὶ δι' αὐτὸ ἐπιθυμεῖ νὰ εὐρίσκῃ ἀνταποκρίσιν εἰς κάθε ἀδελφικὴν ψυχὴν. Ζητεῖ λοιπὸν τὴν συμπαράστασιν κάθε ἀδελφοῦ.

Στείλατε τὰς εἰδήσεις σας, τὰς συνεργασίας σας καὶ τὰς γνώμας σας. Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθ. ἔχει ἀνοικτὰς τὰς στήλας τῆς εἰς κάθε μῆνυμα καὶ ἀνταποκρίσιν πού ἐντάσσεται εἰς τὰ πλαίσια τοῦ διεξαγομένου ἀγώνος.

## Χρόος ὅλων μας.

Οἱ ἀδελφοὶ πρέπει νὰ γνωρίζουν μὲ πόσας οικονομικὰς δυσκολίας κυκλοφοροῦν οἱ ἡμεροδείξαι τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ἀποτελοῦν χρησιματὰν κατήχησιν μὲ τεραστίαν ἀποθησαύρισιν Πατερικῆς ἑλξης. Εἶναι λοιπὸν ζήτημα τιμῆς δι' ὅλους μας νὰ μὴ μείνῃ ἡμεροδείκτης ἀπώλητος.

## ΠΕΝΘΗ

### ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΡΟΥΒΑΣ

Κατόπιν πολυδύνου ἀσθενείας ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ ἐκ τῶν ἀδελφῶν Βασίλειος Δρούβας. Κατέχων ἀνωτάτην Κρατικὴν θέσιν, ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα χριστοῦ καὶ ἐναρέτου ἀνθρώπου. Προσηνὴς εἰς πάντας, εὐκρινὴς φίλος καὶ βοηθὸς τῶν ἐνδεῶν, πολῦτιμος συμπαρκαστάτης εἰς πλείοτας δυσκόλους στιγμὰς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος.

Εἰς τὴν βαρυπενθοῦσαν σύζυγόν του Ἑλένην Δρούβα, ἐκλεκτὴν συμπαρκαστὴν τοῦ τεθνεώτος καὶ ἐκ τῶν ἀξιολογωτέρων ἀδελφῶν τῆς κινήσεώς μας, εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους θείαν παρηγορίαν, τῷ δὲ κοιμηθέντι ἔστω αἰωνία καὶ ἀγήρως ἡ μνήμη.